

Solborg Avisen Påsken 2024

Skrevet av Solborg Skrivegruppe

Perlemorskyer, tatt noen dager like før Jul. Foto: Jan Bang

Kjære alle våre lesere!

Velkommen til Påske utgaven av Solborg Avisen. Nå har vi vært gjennom den verste vintertiden, dagene begynner å bli lengere og våren er like rundt hjørne. I denne utgaven forteller vi litt om hvordan det var i Julen, litt om hva som har skjedd her på Solborg, og noen tanker om Påsken. Vi fortsetter med vår faste spalte med et lengre portrett intervju, denne gangen snakket vi med Karen Nesheim.

Vi håper at dere alle har glede av dette årets kalender, hvor vi ser på noen av kunststykkene her på Solborg. Vi har allerede begynt på neste års kalender, men tema er hemmelig!

Vi ønsker dere alle en god Påske, og at dere har glede av avisen vår.

Med vennlig hilsen, Skriveverkstedet, som består av Maria Kristina Dalla Pieta, Thomas Krog, Wenche Monsen, Emilie Tollefsen og Jan Bang.

Noen ord fra Rudolf Steiner

**HOS MENNESKET I OPPVEKSTEN
LEVER TRANGEN TIL Å FINNE SAMMEN MED VERDEN,
IKKE BARE MED HODET,
MEN OGSÅ MED DEN ØVRIGE ORGANISME.
DET VIL LÆRE Å TENKE,
LÆRE Å ERFARE VERDEN
IKKE BARE MED HODET, MEN MED HELE MENNESKET.**

FOREDRAG 13. OKTOBER 1922

Jan Bang i samtale med Karen Nesheim	Side	2
Jul på Bjørneboe og hjemme		5
Juleferie i Oslo, Arendal og Tønsberg		5
Min Jul		6
Thomas Myhre		7
Da NRK kom til Austjord		8
Fat Dog på Solborg		8
Vinterferien i Oslo		9
Karneval på Solborg		10
Koret på Solborg		10
Om Påsken		10
Kokebok fra Kardemomme By		11
Thomas om en bok		12

Jan Bang i samtale med Karen Nesheim

Karen er født i USA, og flyttet til Norge da hun var halvannet år gammel. Hun vokste opp i Bærum utenfor Oslo, og beholdt det amerikanske passet til Vietnam krigen i slutten av 1960 årene. Hun ville da ikke lenger være statsborger av et land som

Foto: Hanne Kveli

oppførte seg slik. Hun søkte norsk statsborgerskap, fikk det, og da kom det et brev fra den amerikanske ambassaden – «Du er ikke ønsket i USA!»

Karen snakket stort sett norsk mens hun vokste opp, selv om foreldrene snakket engelsk seg imellom. Så Karens morsmål er egentlig ikke hennes mors mål. Hun hadde mest omgang med norske på hennes alder, selv om hun følte seg litt annerledes. Det var mye liv og aktivitet i huset, som alltid var åpent for barn og voksne. På denne tiden var norske hjem ikke alltid så gjestfrie for folk utenfor familien.

Og der kom det mange rare folk, særlig i 1960 årene. Det var på denne tiden at hennes far Ivan og mor Phyllis, stiftet Vidaråsen sammen med Margit Engel og Trygve Thornes. Da hadde familien allerede begynt å fordype seg i Steinerskolen og antroposofien.

Noen år før, da Karen var 10, flyttet de til Los Angeles så Phyllis kunne ta Steinerskolens lærerutdannelse, og da gikk Karen på Steinerskolen. «Det var et paradys for meg!» sier hun. Men da de kom tilbake til Oslo, var det ingen plass for henne på Steinerskolen! Men Phyllis ble lærer, og DA ble det plass. Si om hun ble glad! Hun trivdes i det antroposofiske miljøet og ble konfirmert i Kristensamfunnet. I 1960 årene begynte landsbyimpulsen å vokse frem her i Norge, etter et noe mislykket forsøk i Bergen 15 år tidligere. Nå var Phyllis, Margit, Ivan og Trygve på jakt etter det riktige stedet.

I 1966 fant de Vidaråsen, og Karen var på besøk og jobbet der før Phyllis og Ivan flyttet inn. Hun var da i siste året på gymnaset, hadde en klassekamerat i russestyret, og hun kan ta mye av æren for at Oslorussen valgte Vidaråsen som donasjonsmålet for lysaksjonen. De samlet inn nok penger til å bygge det første nye huset på stedet, Ole Bull Hus.

Lysaksjonen fortsatte trofast i nesten 20 år, og det siste bygget som ble finansiert fra lysaksjonspengene gikk til å bygge veveriet/bakeriet på Solborg, som Karen kan se fra stuevinduet sitt i dag.

Men Karen ville finne sin egen vei i livet, ikke følge foreldrene fra sted til sted. Hun dro til Stuttgart for å ta et år på Freies Jugend Seminar. Der fordypet hun seg i antroposofien og kristologien og dro videre til Wien, for å ta den 4 årige Eurytmi utdannelsen. Hennes kjæreste, Jon Geelmuyden slo følge og gikk også på eurytmiskolen. De giftet seg. Men livet går ikke alltid slik som man tenker seg.

Karen ble gravid, noe som ikke passer bra med eurytmiøvelser, og i 1972 flyttet de til Vidaråsen for ett år. Og der ble de! Karen klarte å fullføre eurytmi- og helseeurytmistudiene, men det var bare 7 år senere! Da var det fint å være i praksis på Vidaråsen, siden dette krever et samarbeid med en lege og Margit kunne hjelpe henne på mange gode måter.

I 1979 dro hele familien til Järna i Sverige og ble der i 3 år. Karen fortsatte med Helseeurytmi på Steinerskolen, men livet endret seg igjen. Jon og Karen skilte seg, og hun dro alene tilbake til Vidaråsen med tre små barn, og reisen gikk videre til Hogganvik. Der fikk hun bruke Helseeurytmien på Steinerskolen i Haugesund, og pendlet frem og tilbake to dager i uken. Så kom Gunnar til Hogganvik, og de to fant hverandre, og er fortsatt sammen den dag i dag.

De vendte tilbake til Vidaråsen, og har bodd i Camphill siden. I 1995 var det behov for medarbeidere på Solborg, og på den tiden var det slik at medarbeidere og andre, flyttet dit det var behov. Pionerfasen var ikke helt over!

Karen har bodd på Solborg i nesten 30 år nå, hun har fortsatt med å gi Helseeurytmi, og har hatt mange ulike oppgaver innenfor ledelse og kultur. For henne er landsbylivet en måte å trekke antroposofien inn i hverdagslivet, å virkelig leve de dype tanker og følelser i felleskapet, i samvær med andre. Mye av dette er et indre arbeid, noe som medlemskapet i Community hjelper med.

Karen har vært en del av Kristensamfunnet siden hun var student. Det er langt til Mikaelkirken i Oslo, og selv om det er noen medlemmer av Kristensamfunnet på Solborg og i området, er det ikke noen organisert gruppe. Hun har giftet seg og har døpt sine barn i kirken, og er med på gudstjenester her på Solborg når det skjer.

Offerhandlingen har i alle år vært feiret på Solborg, og Karen har vært med på å bære den impulsen.

Landsbylivet byr på utfordringer, men dette er ikke en negativ måte å se det på. Utfordringer er også anledninger. Anledninger til indre vekst, til å administrere seg

selv, ta vare på selvet. Det kunne være lett å drukne i alle oppgavene som må gjøres, men hun finner en balanse ved å gå inn i seg selv. Å holde likevekten mellom både inn pust og ut pust. Det kan lett skje at men blir spist opp av ting som MÅ gjøres, og hun opplever at hun må ta ansvar for seg selv.

Nei, landsbylivet er ikke bare utfordrende, det er givende! Samlivet med beboerne ga henne også kraft. Hun merket det særlig da hun og Gunnar flyttet for å bo for seg selv. For henne var det å leve sammen med usedvanlige mennesker en naturlig ting da to av elevene på den helsepedagogiske skolen, hvor Phyllis var lærer, bodde hjemme i familien de siste årene før Vidaråsen startet.

Mange av oppgavene ga utfordringer som til slutt ble store gaver. Hun har ofte blitt bedt om å gjøre ting hun trodde hun ikke kunne. På Vidaråsen ble hun bedt å ta ansvar for koret, noe hun ikke hadde trening til, men hun fortsatt i mange år, og hadde stor glede av det.

Lignende har skjedd med flere oppgaver. Som da hun hadde medarbeider mandatet, også da hun var ansvarlig for beboerne. Da måtte hun sette seg inn i byråkratiet, lære et nytt yrke, bli profesjonell.

I hennes tid i Camphill har Camphill landsbyene i Norge vokst fra en pionerfase til en

Foto: privat

etablert moden voksen tilstand. Dette har hun vært med på. Nå må alt rapporteres, alt må dokumenteres. Landsbyen blir pålagt mange oppgaver fra eksterne aktører, og dette kan ødelegge litt av den intime, familiære stemningen som preget de første årene på Vidaråsen og Hogganvik.

Karen har fortsatt en drøm. Et helt liv i landsbykulturen har ikke tatt dette fra henne. Hun vil ha et rikt liv i alle hus, at Solborg er fylt med folk som vil gjøre dette stedet til sitt eget. Et sted hvor de kan utvikle seg videre sammen, i et sosialt felleskap. Hun ser ikke et behov for at stedet

vokser. Et lite, intimt samfunn, basert på en virksom bio dynamisk gård og grønnsakhager er det hun gjerne vil se. Et samliv med beboere, barn,

medarbeidere, dyr og planter og der pleien av det spirituelle er en aktiv del av livet.

Jul på Bjørneboe og hjemme

Tekst: Wenche Monsen og Maria Della Pieta

Foto: Jan Bang

Kristi Fødselsspill ble satt opp en uke før Jul, Maria var Maria (det passer godt!) og Thomas var Josef. Det vare mange fra Solborg og moren og faren til Tellef syntes spillet var veldig bra.

Vi hentet juletreet fra vikingplassen opp i skogen noen dager før Jul. Det ble satt opp i stuen på Bjørneboe og pyntet. Huset ble også pyntet med julestjerner i vinduene.

Maria hadde allerede reist hjem til familien i Drøbak. Først var hun hos mamma, så kom Nina, Marias støttekontakt, på besøk. Ellers var hun hjemme hos mamma hele tiden. Hun kom tilbake til Bjørneboe hus i god tid før Nyttårsaften.

Wenche reiste hjem til faren sin, Richard, Lille Julaften. Før hun reiste, var hun med på å pynte juletreet i Olavsalen, sammen med mange fra Solborg.

Juleferie i Oslo, Arendal og Tønsberg

Tekst: Emilie Tollefsen

Foto: Privat

Jeg begynte juleferien min onsdag 20. desember, da tok jeg bussen fra Hønefoss sentrum til Oslo hos mammaen min og søstra mi. Torsdag 21 desember da gikk jeg og søstra mi til Operaen for å se på Nøtteknekker forestillingen. Den varte i to timer, med en pause på 20 minutter.

Jeg var i Oslo fra onsdag til lørdag 23. desember, da tok jeg, mamma og søstra mi toget fra Oslo. Vi byttet tog og reiste til Arendal hos besteforeldrene mine. Bestefaren min fant mandelen i riskremen, og vant marsipangrisen på Julaften. Søndag 24. desember spiste vi ribbe, medisterkaker, poteter, gulrøtter og brunsaus. Dessert var den typiske italienske dessert som heter Panettone med rosin i. Jeg fikk masse fine julegaver, en blå glitterkjole fra mamma, en toalettmappe fra bestemor, ABBA CD

collection og James Bond collection fra faren min. Faren min ga meg også en bok om Kronprins Haakon.

Mandag 1. januar da så jeg og pappaen min Mesternes Mester på TV. Jeg har heiet på Tiril Eckhoff som var mester i skiskyting.

Da jeg fikk vite hvem som kommer i Melodi Grand Prix i 2024 ble jeg glad fordi favoritt bandet mitt, Keiino kommer tilbake etter 5 år, siste gang de var med var i 2019 og da vant de. Jeg håper på at Keiino kommer til å vinne i år for å komme til finalen i Malmø i Sverige og Norge skal vinne i år.

Faren min fylte 63 år fredag 29. desember 2023. Lørdag 6. januar var det familiemiddag på faren mins bursdag på etterskudd og søndag 7. da var det idrettsgala men jeg så den på rommet mitt i Møllerhuset da jeg kom tilbake. Da ble jeg rørt i ansiktet mitt og bitte lite grann tårer inni øynene mine.

Birgit Skarstein vant årets kvinnelige parautøver og det ble jeg veldig glad for og veldig stolt av henne fordi hun er spesiell og et forbilde for alle oss.

Min Jul

Tekst: Thomas Krog Foto: Jan Bang

Jeg var med å fremføre Kristi Fødselspillet på søndag 17. desember, kl. 16 00. Mange kom og så på, og vi var veldig flinke. Dagen etter hadde vi julebord på Solborg inne i Olav Salen. Jeg reiste først til pappa og Ritva Lisa på Jevnaker etter vi så generalprøven av Juleaftenspillet.

Jeg overnattet hos pappa fram til lørdag og da reiste jeg videre til Hurum på Lille Julaften. Jeg var der på selveste Julaften hos min brors kone og resten av familien. Som dere vet, min eldste bror Heine døde plutselig, veldig brått, våren 2022 av hjertesvikt. Det var veldig tungt og et stort tap både for meg og resten av familien, så i år var det andre julen uten Heine.

Men livet går videre. På Julaften hadde vi pinnekjøtt, det er vår tradisjon på en sånn dag. Jeg spiste godt og vi drakk rødvin, akevitt og vann og etterpå spiste vi en god dessert med is og kaker og drakk kaffe.

På Hurum var det masse snø, og jeg tok heldigvis med meg skiene. Jeg gikk på ski der på gamle lysløyper, og det gjorde jeg hver eneste dag. Det var bra for meg å gå de skiturene sånn at jeg fikk bort julestresset, for stresset hadde satt seg i kroppen min hvor jeg fikk litt for høyt blodtrykk og følte meg litt svimmel noen dager. Men det gikk over igjen på femte juledag da jeg reiste tilbake til pappa og Ritva Lisa på Jevnaker hvor jeg hadde tenkt å feire Nyttårsaften.

Men på Lille Nyttårsaften var jeg en natt på Solborg i min lille leilighet på Soltun, og dagen etter på selve Nyttårsaften gikk jeg til pappa og Ritva Lisa for å feire nyttår, men Nyttårsaften for meg ble strabasiøst. Jeg fikk influensa på selveste dagen. Det begynte med sår hals og frysninger i kroppen. Pappa og Ritva Lisa hadde lovet pinnekjøtt, og det fikk jeg. Men det var bare så vidt jeg hadde appetitten for jeg var på vei til å bli syk. Som sagt hadde det gått mye rundt med influensa, korona, omgangssyke og lett forkjølelse.

Jeg var mest syk på første Nyttårsdag. Jeg lå hos pappa og Ritva Lisa i to netter uten å smitte dem. Men heldigvis etter noen dager ble jeg helt frisk igjen.

Men julen min var ellers veldig fin da jeg fikk gå de skiturene på Hurum.

Thomas Myhre

Snakket med skriveverkstedet Foto: Emilie Tollefsen

Thomas flyttet til Solborg i fjor sommer, sammen med sønnen sin, Marius. Var du gift? spurte vi. Nei, han hadde en samboer da de fikk Marius. Vi var kjærestere i 5 år, hun het Camilla, svarte Thomas. Han fortalte at han har også en datter, hun heter Mie, er 18 år gammel og skal i Marinen til sommeren. Dette ligger i familien, Thomas var i Marinen, hans far også.

Thomas er naprapat, noe han har drevet med i mange år. Da behandler han folk som har smerter i kroppen, i rygg og muskler. Men det var litt ensomt, og han ville bo sammen med flere, jobbe med andre. Han trengte rett og slett et felleskap. Han søkte på nett etter noe om økologi og felleskap, så litt på noen økolandsbyer, fant Camphill, og Vidaråsen. Til slutt havnet han på Solborg.

Han og Marius kom på prøvebesøk, det virket bra og de flyttet hit. Det var ikke plass på Steinerskolen for Marius, som begynte på Discovery School i Åsbygda, men så flyttet over til Vang Skole i Haug.

Thomas forteller at han vokste opp i Drøbak, ikke langt fra der Maria kommer fra. Han kjente ikke hennes mor, men vokste opp i samme nabolag. Moren til Emilie bor i Oslo i samme gate som Thomas bodde i for over 20 år siden. Men han kjente ikke henne heller.

Nå jobber han i skogen om formiddagen, og på urteverkstedet etter lunsj. Han trives på Solborg, liker å treffe de andre hver morgen på morgensamlingen.

Han sier han ikke er særlig sporty, men det stemmer ikke så mye. Han har spilt volleyball på høyt nivå, og liker å gå på ski, og på tur om sommeren. Han liker musikk, særlig reggae, og vi håper å se ham på Fat Dog konserten om halvannen uke!

Da NRK kom til Austjord

Tekst: Wenche Monsen

Foto: NRK

I slutten av januar kom NRK til Austjord for å filme korpset i sitt 40 års jubileum. De hørte på oss spille og filmet det. Det kom en med kamera og den andre hadde megafon. De var der helt til vi var ferdige ned å spille. Da snakket de til oss, og filmet mye. Den samme kvelden så vi dem på Solborg da vi så dagsnytt.

Fat Dog på Solborg

Tekst: Skriveverkstedet **Foto: Fat Dog hjemmeside**

Den første søndagen i februar kom Fat Dog til Solborg og spilte i Olavsalen. De er seks musikanter som spiller folkemusikk, ledet av Richard Burgess. De kommer fra både Norge og Sverige. Olavsalen var helt fylt med folk, både fra Solborg og naboer fra Gamleveien og lengre vekk.

Wenche likte veldig godt gitarspillet, Thomas likte rytmen, og trampet i takt. Jan likte godt blåseinstrumentene og sangen. De fremførte en sang uten noen instrumenter, en gammel sjøvise.

Maria og Wenche takket for konserten og ga hver av dem en pose med gode saker, også urtesalt og saft, fra Solborg. Vi kunne gjerne se dem her på Solborg igjen!

Vinterferien i Oslo

Tekst: Emilie Tollefsen Foto: Privat

Fredag 2. februar reiste jeg til mamma som bor i Oslo. Lørdagen var det finale i Melodi Grand Prix direkte fra Trondheim Spektrum, jeg stemte på favorittbandet Keiino men de vant ikke. Da ble jeg lei meg fordi Gåte gruppen vant, og de skal representere Norge i Eurovision Song Contest i Malmø lørdag 11. mai.

Tirsdag var det Samisk Nasjonaldag. På TV snakket de bare samisk, jeg og mamma forsto ingenting. Jeg ble rørt og fikk bitte litle grann tårer i øynene mine fordi Fred René Buljo fra Keiino bandet hadde bursdag. Han ble 34 år og han kom på TV.

Fra Steinerhøyskolen

Fra Frost Forestillingen

Søndag var det morsdag. Da gikk vi for å høre på sønnen til en venn av mamma, Ib, som spilte fiolin ved Karl Johans gate. Etterpå fikk vi pizza hjemme hos Ib, og faren hans, Hugo.

Mandag begynte jeg på Steinerskolen i Professor Dahls Gate. Jeg kjente de fra Vidaråsen, og så ble jeg kjent med de fra Skjold Skolen i Bergen, en fra Askim som heter Jennie Lippestad.

Torsdag spiste jeg og mamma middag hos en venninne av mamma som heter Kristin Voldens og hun har en katt som heter Mufasa oppkalt etter løvenes konge.

Fredag var det premiere på Steiner høyskolen, da kom mamma for å se på og jeg var Minnie Mouse fordi det var Karneval. På kvelden gikk jeg og mamma på det Norske Teateret for å se Frost. Da så jeg Ina Svennigdal som spilte Anna i stykket. Vegard Bjørsmo spilte Kristoffer. Jeg så faren til Tellef på scenen, han ga kronen til Elsa. Han spilte også andre roller.

Jeg ble syk i vinterferien min og så ble jeg frisk igjen. Det var deilig å komme tilbake til Solborg og jeg savnet alle sammen og Møllerhuset selvfølgelig.

Karneval på Solborg

Tekst: Solborg skrivegruppe Foto: Wenche Monsen

Søndag 11. februar feiret vi Karneval her på Solborg i Olav Salen. Det kom ikke så mange mennesker, kanskje flere var på ferie. Vi danset og spiste kake, alle hadde kledd seg til festen. Ingen av barna på Solborg kom. Vi feiret om ettermiddagen, mellom 4 og 6.

Koret på Solborg

Tekst: Maria Dalla Pieta

Jeg er med på koret på Solborg, sammen med Emilie, Lone, Øyvind, Tellef, Pia og Liv, Svenja og Teresa. Pia og Liv leder koret. Vi treffes hver fredag etter jobb i Olav Salen. Vi synger omtrent en time. Vi begynte i fjor høst. Vi bare synger tekst, uten noen instrumenter. Jeg spiller liksom på gitar. Vi danser litt mens vi synger.

Tekstene vi synger ser vi på skjerm. Vi synger Abba sanger, fra Mamma Mia, og Baby Girl. Også Fairytale fra Alexander Rybakk, og La Den Gå fra Frost. Baby av Justin Bieber.

Vi sang for hele Solborg i julen, på Julebordet, der sang vi Julesvingen fra Frost. Vi skal synges på Folkehøyskolen etter Påskeferien, etter vi er på Fjellheimen, i april.

Koret er en av de tingene jeg liker best på Solborg.

Om Påsken

Tekst: Thomas Krog Foto: Jan Bang

Jeg syns det er fint med Påsken, for da begynner det å gå mot vår. Jeg liker å reise litt i Påskeferien, men etter jeg flyttet til Solborg har jeg alltid feiret Påsken på stedet.

Men det har vært slik med uken etter Påsken på Solborg pleide jeg å reise en tur til Vestlandet hvor jeg besøker både Røldal og Rosendal. I Røldal besøker jeg Seim familien hvor den trebarnsmoren har vært tidligere elev på Fosen Folkehøyskole i

Rissa, og hun er blitt bestemor også. Min mamma som er død var gudmor til en av Seim barna, så der besøker jeg nesten hvert år etter Påske, også om sommeren.

I Rosendal bodde min farmor som nå er gravlagt ved kirken. Hver gang når jeg kommer til Rosendal er det første jeg gjør å gå til farmors gravsted ved kirken, og ellers besøker jeg folk som kjente farmor og som bor rundt omkring. Men ellers går jeg mye turer oppi fjelldalene.

Fra Baroniet i Rosendal

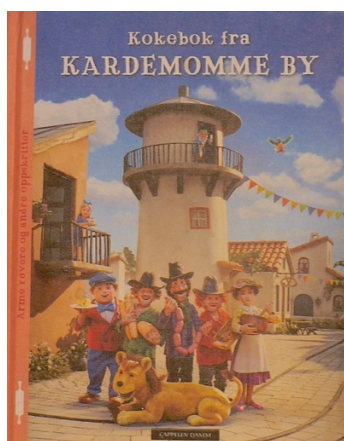
Men to Påsker, 2020 og 2021 reiste jeg ikke på grunn av koronapandemien, og det var svært kjedelig. Men fra 2022 reiste jeg til Vestlandet som vanlig igjen.

Kokebok fra Kardemomme By

Anmeldt av Maria Dalla Pieta

Foto: Jan Bang

Denne boken er om Kardemomme By, der det bor mange kjente folk. Kasper, Jesper og Jonatan, løven, Tante Sofie og mange andre. Boken er også om mat, og har mange forskjellige oppskrifter. Maria liker å spise, derfor liker hun boken veldig godt! Hun elsker granola, som hun spiser hver dag til frokost, og oppskriften finnes på side 17. Hun liker ALLE oppskriftene!

Maria kjøpte boken på det Norske Teater når hun var der og så forestillingen om Kardemomme By. Hun liker særlig «Arme Røvere» som er brødkiver dyppet i egg og stekt med syltetøy. Oppskriften står på side 21.

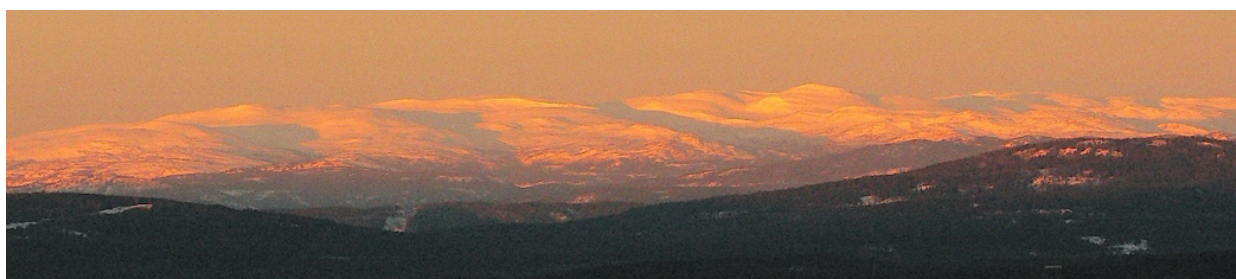
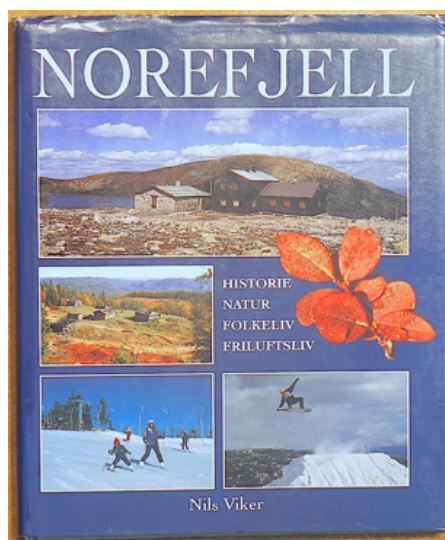
Wenche liker pannekaker og vi fant oppskriften på side 60. Vi anbefaler boken til alle de som liker god mat og sjokoladecake, den finner dere på side 68!

Thomas om en bok

Tekst: Thomas Krog Foto: Jan Bang

Jeg leser en del ganger i en bok om naturen rundt Norefjell. Det er en spennende bok. Jeg ser bilder av landskapet fra forskjellige steder der i fjellområdet. Jeg ser bildet av Norefjell skisenter, der gikk jeg da jeg var 19 år gammel sammen med en snill lærer fra Røyken Videregående skole som het Maren Mette Skjelderup Olaisen. Hun var fra Nord Norge. Vi startet fra skisenteret og gikk en del kilometer bortover skiløypa og vi tok en matpause underveis. Vi hadde kommet med buss fra Røyken og opp til Noresund etter som jeg husker. Men dette er jo lenge siden.

Men nok om det. Når jeg ellers leser i boken ser jeg en mann og noen gårder, bilder av bjørn, et dikt om Norefjell som Theodor Kittelsen har skrevet, og et troll som tar seg et bad i bekken. Til og med starter boken med noen is figurer som er frosset til om vinteren. Jeg ser landskapet om høsten med de gule, oransje og røde bladene på trærne, og blåbær og tyttebær som får de intense høst fargene. Jeg ser bilder av vann midt oppå høyeste fjellet omkranset av forskjellige steinmasser, mindre småtjern, mindre fosser hvor fossekallen oppholder seg. Masse andre bilder ser jeg i boken om Norefjell, mere enn jeg selv har opplevd.

Norefjell sett fra Solborg

Jeg og Maren Mette er ikke i boken, men jeg husker henne ellers fra min tid på Røyken, snill og hjelpsom i motsetning til en annen lærer på skolen som jeg ikke hadde så god tillit til.

Takk for at du fikk meg på skitur i min vanskelige skoletid, Maren Mette!